

FARNÍ ZPRAVODAJ

Římskokatolické farnosti Starý Rožmitál

Číslo 2 Ročník XXI

21. ledna 2024

*Vězni se smí dívat na televizi.
Ti se zostřeným režimem povinně* ☺

Milí farníci,

žijeme ve zvláštní době. Lidstvo se dalo do pohybu, stejně jako sopky, ledovce i kontinenty. V pohybu to vše bylo vždycky, ostatně v tom není nic nového, nový je fenomén vnímání „moderního člověka“. Stačí si pustit televizi a vidíte rychlé střihy – hned tam, ve zlomku vteřiny hned jinam, do toho reklama, která zcela záměrně využívá podprahového myšlení a co nejbrutálněji či nejnežněji brnká na pocity. Dokonce i psi a kočky reagují podrážděně na tento způsob vysílání. Moudří lidé umí od sebe rozlišit pojmy dobra a zla, hlouposti a úmyslu, to díky schopnosti pozorovat a přemýšlet. Ale pozorovat z odstupem a přemýšlet důsledně. Životní styl to moc neusnadňuje, proto se i mezi mladými lidmi objevuje životně důležitá obranná schopnost a stěhují se na vesnice, nemají televizi, chodí na procházky se psem, touží po přirozenu a čtou či poslouchají moudro. Toto zjištění mě naplňuje nadějí, že lidstvo ještě není ztraceno a že nám Bůh dává naději žít plně a důstojně i bez imperiálního falere (mocenské lži), protože právě lež je tím impulsem společenských změn, jak říká filosofka Anna Hogenová. Jako křesťan odmítám tuto plíživou lež, která nám přikazuje se jí podřizovat, a věřím, že si pravda bude k sobě vždy přitahovat ty správné lidi. Bůh nám k tomu žehnej †!

Pater Petr

Ztráta paměti

Naše země má dlouhou a pohnutou historii. Neminuly nás žádné dramatické události dějin – náboženské i světové války, cizí okupace, revoluce, totalitní režimy i období demokracie. Přesto se zdá, že jsme v dnešní éře charakterizované především planým plkáním na sociálních sítích, totálně zhloupli a ztratili jakoukoliv historickou paměť. Zdá se, že neodvratně směřujeme k tomu, zopakovat temné kapitoly minulosti znovu, a v ještě horší podobě. Prožili jsme komunismus s jeho velkými ideály a nevábnou realitou, která naši zemi přivedla k historickému

úpadku. Zvládli jsme bezprecedentní transformaci zpět ke svobodné společnosti a tržní ekonomice. Absolvovali nekonečné spory a debaty o tom, jak toho dosáhnout. Vyzkoušeli jsme, co funguje, a co nikoliv. Všechno tady už bylo. Dnes se zdá, že jsme znovu na začátku, jako by se nic nestalo. Zelený kryptokomunismus kvete a je v plné síle importován ze Západu a zaléván milióny z veřejných prostředků. Dnes nám mladí hlasatelé teorií „nerůstu“ štědře placení z Evropské unie, našimi ministerstvy školství a životního prostředí a Sorosovými nadacemi, šíří na školách, kam byli oficiálně vpuštěni, naši mládeži nesmysly o potřebě zániku kapitalismu a jeho nahrazení kolektivním vlastnictvím zaměstnanců a nastolením nirvány, kde každý dělá jen to, na co má chuť a co se mu líbí.

Zapomněli jsme, k jakému úpadku nás přivedlo centrální plánování a státní dirigismus, který se vměšoval do všech stránek života lidí, a ignorujeme, že k prosperitě nás přivedly pouze svobodný trh a občanské svobody. A tak tolerujeme zelené absurdity, které pod pláštíkem boje s údajnou klimatickou změnou znovu nastolují neblahé poměry dob dávno minulých. Nikdo neprotestuje, jako bychom si tím vším už dávno jednou neprošli.

Zapomněli jsme, jak jsme byli našimi rodiči vychováni, jakou oporou nám v dětství bylo zázemí rodiny, její řád a tradice. Přijímáme názor, že to bylo špatně, že je to třeba odmítnout, opustit. Jsme schopni na místo tatínka a maminky dosadit rodiče 1 a rodiče 2, necháme si vnutit 100 pohlaví a podobné další zruďné nesmysly. Vážně o tom diskutujeme a volíme partaje, které to prosazují.

V dobách komunismu kolovalo mezi vojáky základní služby pořekadlo, které úžasně vystihovalo absurditu tehdejšího vypjatého militarismu – „těžko na cvičišti, lehko v epicentru“. Dnes podobná moudra vážně pronášejí naši nejvyšší vojensští představitelé a chystají se na válku s jadernou velmocí, jako by ji bylo možné vyhrát. Všichni na to pasivně koukáme, jako by nešlo o samotnou naši existenci.

Okázale slavíme státní svátky 28. října a 17. listopadu, kdy jsme získali svobodu a demokracii, a přitom právě ti, kteří mají Masaryka a Havla nejvíce plnou pusou, zcela nepokrytě horují pro maximální předání moci nad našimi životy do ciziny. Dnes prosazují euro ne proto, že by byli přesvědčeni o jeho ekonomické výhodnosti pro naši zemi – to je jim zcela lhostejné. Chtějí, aby nám radši znovu vládl Berlín a Brusel než domácí opozice, která sílí. Tři sta let habsburského útlaku, jak se říkávalo, německá a sovětská okupace – to dnes, zdá se, něco říká už jen málokomu. Balamutí nás, že se nám jako provincii bude dařit lépe, než když si vládne sami.

Prožili jsme Mnichov, zažili jsme srpen 1968. O spojencích ze všech azimutů bychom si proto neměli dělat iluze a měli vědět, že rozhodují především podle svých zájmů a počítat s tím. Zklamání v této oblasti už bylo dost. Z pozice provincie nebo protektorátu nám zbydou pouze oči pro pláč. Ani pivní řeči v hospodě si na rozdíl od minulosti nebudeme moci dovolit. Pivo je a už bude drahé a hospody v důsledku toho zaniknou. Americký filosof George Santayana řekl, že kdo se nepoučí z historie, je odsouzen ji opakovat. Na našem příkladu se zdá, že měl bohužel pravdu.

Jiří Weigl (převzato z webových stránek Institutu Václava Klause

Vzkaz budoucího neznámého vojína

Raději kočky na hrobě než ty, co jsou schopni okázalého truchlení nad lidmi zabíjícími jedním útočníkem, a současně se zamilovávají do představy budoucí války, kde oběti nebude mít kdo počítat a zem bude poseta neznámými vojíny. (Pozn.: Autor naráží na text písně Karla Kryla o kočkách na hrobě neznámého vojína a na pokrytectví těch, kdo se pouze z politických důvodů přišli poklonit.) Polnice naší vlády znovu a znovu troubí do lesa naše válečné odhodlání – zatím bez ozvěny. Tam, kde naše oči vidí hrdinský válečný počín, tam oči světa vidí válečný zločin, protože se jedná o útok na civilisty. Smrt nějakých „podlidí“, způsobená našimi raketami, však nestojí našemu ministru zahraničí ani za zmínku. Takové statečné máme ministry. A budoucí neznámí vojíni všech pohlaví mlčí. Mají docela jiné starosti. Rvou se za svá práva. Náš svět je posedlý vymyšlením práv. Každá skupinka, podskupinka i hlouček se domnívá, že má právo na uspokojení svých sociálních, politických, sexuálních a dalších roztočivých práv a tam vedou své války. Práva se jak rakovina rozbují, rozkládají, až rozloží společnost. K čemu nám pak bude v hladomoru právo na plný žaludek a ve skutečné válce právo na život? Nakonec zbude jen právo silnějšího a NOVÝ ZACÁTEK. Dějiny nám známého světa jsou plné válek a vyvražďování celých národů. Pokus zabránit zabíjení pomocí autority Boha příkázáním NEZABIJEŠ naprosto selhal. Naopak pobití co největšího počtu nepřátel pro Jeho slávu a hrdinská smrt, znamenaly jistotu života na věčnosti. Tuto radostnou posmrtnou vizi vsugerovali propagandisté všech dob a většiny náboženství do hlav svých bojovníků. Války tedy nejsou ničím novým, mění se jen zbraně a bohužel nálada pro válku se usilovně buduje...

Karel Petřík (první zprávy.cz)

Proč nás zlo fascinuje a dobro nudí?

Události na filozofické fakultě nebyly tragédií. Tragičnost je spjatá s osudovou nevyhnutelností, zatímco vrah konal zjevně ze záměru ublížit. Není tedy pojem „zločin“ lepší obrat? Tereza Matějčková se zabývá výsostně filozofickou otázkou, která byla v posledních týdnech přítomná i ve veřejném prostoru. Hovořilo se o tom, že zlu nesmíme podlehnout nebo že nás nezlomí.

Ale víme, co je zlo? Na tuto otázku odpovídá pomocí dvou stěžejních teorií. Ta klasická tvrdí, že zlo je nedostatkem a slabostí. Původní dobro, jež je dobré, se zkazilo, a zlo tak existuje jen jako nedostatek dobra. Moderní filosofie se vyznačuje sklonem tradiční neřesti přehodnocovat a ukazovat zlo jako něco, co nemusí být zas tak špatné. Goethův Mefistofelés z Fausta je sympatický chlápek: je „té síly díl, jež, chtěc vždy páchat zlo, vždy dobro vykoná“. Friedrich Nietzsche jde ještě dále a ďábla označí za nejstaršího přítele poznání a v tom jej následuje ve dvacátém století třeba klasik sociologie Niklas Luhmann: ďábel je prý prvním dialektikem – zná nejvíce perspektiv.

Neučinili jsme zlo příliš atraktivním? Když někdo o druhém pronese, že je „hodný“, snadno nás napadne, jestli se tím neříká, že je mdlý. Dobro spojujeme ne-zřídka kdy se slabostí, s neschopností být energický, jako by moderní koncepce zla stála na převrácení té klasické. V netflixovém seriálu o sériovém vrahovi Jeffreyemu Dahmerovi lze vidět, že jakkoli se jedná o počin v žánru true crime, který stojí na soudobém sklonu vidět ve zločincích mazané padouchy, zdá se, že sami tvůrci proti tomu protestují. Dahmer začíná jako zajímavý člověk, který se stává vlivem alkoholu i vlastní lenosti nudným a slabým. Fascinaci budí leda to, jak rychle se člověk může proměnit v trosku.

Klasická teorie zla je nakonec možná podnětnější, ne-li pravdivější: nikoli zlo, ale dobro je výrazem síly a pozoruhodnosti. Dobrý člověk ztělesňuje všechny kardinální ctnosti, tedy moudrost, uměřenost, spravedlnost a odvahu. Což je nejvyšší míra komplexity, které lze dosáhnout.

Tereza Matějčková

(filozofka a pedagog. na Ústavu filosofie a religionistiky FF Univerzity Karlovy)

Modlitba za mír

Všemohoucí Bože, ty jsi dárce pokoje. Stojíme zde proto před tebou a prosíme: Přispěj na pomoc světu, který je zasažen násilím, a daruj lidem mír. Posiluj v srdcích všech, kteří mají zodpovědnost za tento svět, odvahu bránit skutečnou spravedlnost, svobodu a důstojnost všech lidí.

Modlitba za odpuštění a pokoj v duši

Bože, prosím, odpusť mi všechny mé nedostatky, všechny křivdy, jichž se dopouštím. Daruj mi milost odpustit těm, kteří mi ublížili. Amen.

Modlitba za odpuštění těm, kteří mi ublížili

Milý Bože, prosím, odpusť těm, kteří mi ublížili, protože já jim odpouštím. Amen.

Modlitba za radost ze života

Pane Bože, prosím, odežeň tento temný mrak. Ozař mě svým světlem.

Pošli mi své anděly na pomoc. Dodej mi odvahu a sílu, ať cítím, že do mého života opět vstoupila radost. Amen.

LIDI,

ČTĚTE BIBLI !

JE TO ŽIVÉ SLOVO BOŽÍ !

FARNÍ TURNAJ VE STOLNÍM TENISE 10. ročník

SOBOTA 10. 2. 2024

malá tělocvična ZŠ J. J. Ryby Rožmitál p. Tř.

S sebou: Pokud možno vlastní pátku + obuv do tělocvičny

8.30 - 8.50	prezentace účastníků na místě, rozehrání
8.50	losování
9.00	zahájení
13.00	předpokládaný konec, předání cen vítězům

Rozhodčí / organizace: Radko Štefan jr.

Den		Mše svaté a jiné události v Rožmitále a okolí od 22. ledna do 4. února 2024				
		Starý Rožmitál		Hvoždany	Bělčice	Ostatní
		farní kostel Povýšení sv. Kříže	filiální kostel sv. Jana Nepomuckého			
Pondělí	22. 1.		---			
Úterý	23. 1.					18,00 Farní společ. <i>Panský dům</i>
Středa	24. 1.		18,00 Za Františka a Jarmilu Liškovy <i>Po mši sv. adorace</i>			14,30 mše sv. <i>Centrum soc. služeb</i>
Čtvrtek	25. 1.				17,00 mše sv.	
Pátek	26. 1.		17,00 zpověď, 17,30 růženec 18,00 Za rodinu Kovaříkovu			
Sobota	27. 1.					19,00 Mezifarní spol. večer <i>Kulturní dům Hlubyně</i>
Neděle	28. 1.	8,30 Za †Janu Drnkovou		10,10 b. sl.	11,15 mše sv.	
Pondělí	29. 1.		---			
Úterý	30. 1.		---			
Středa	31. 1.		18,00 volná intence <i>Po mši sv. adorace</i>			
Čtvrtek	1. 2.			18,00 adorace, zповěď	17,30 adorace, zповěď, mše sv.	
Pátek	2. 2.		Svátek Uvedení Páně do chrámu 17,00 tichá adorace, zpověď 18,00 volná intence / průvod se svíčkami			
Sobota	3. 2.		1. sobota 9,00 volná intence			
Neděle	4. 2.	8,30 volná intence		10,10 mše sv.	11,15 b. sl.	

